

офіційних документів, а також до комп'ютерної системи і банків персональних даних, що відповідає межам обумовленому законом рівню доступу; здійснення нагляду за діяльністю органів правосуддя; здійснення нагляду за діяльністю міліції та пенітенціарної служби; здійснення нагляду за збройними силами і їх відношеннями з різноманітними громадянськими структурами; здійснення нагляду за законністю в області соціального забезпечення і оподаткування тощо.

3) Посилити відповідальність за невиконання вимог що містяться в Актах Уповноваженого ВРУ з прав людини. Забезпечити реальні методи і засоби впливу спеціалізовано за справами, що ведуться за відповідними питаннями (пункт 2).

4) Надати виключне право на подання кандидатур на посаду Уповноваженого ВРУ з прав людини опозиційному складу Верховної Ради України.

Основні демократичні риси інституту омбудсмана - незалежність, відкритість і доступність для громадян - сприяли тому, що він знайшов міцні позиції в системі правозахисних механізмів багатьох країн. Ефективне функціонування цього інституту в захисті громадян від свавілля і зловживань з боку апарату виконавчої влади забезпечує авторитет і популярність омбудсмана в суспільстві. Аналіз і оптимізація його роботи веде до вдосконалення методів діяльності Інституту як такого та зростання довіри населення до Апарату державної влади взагалі, що, в свою чергу, веде до поліпшення внутрішньодержавного клімату та оздоровлення зовнішнього іміджу Української держави. Запропоновані напрями модифікації моделі Інституту ВРУ з прав людини не претендують на виключність, але показують доцільність та нагальну потребу реформування цього вкрай важливого Інституту.

Список використаних джерел:

1. Закон України «Про Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини» (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1998, N 20, ст. 99/ зі змінами та доповненнями).
2. Pickl V. The Protection on Human Rights by the Office of the Austrian Ombudsman (Volksanwaltschaft) // Austrian – Soviet Round-Table on the Protection of Human Rights. Arlington. 2004. P. 156–157.

Стрембіцька К. П.,

студентка 5-К-А курсу юридичного факультету
ННІЗДН НАВС

КОНСТИТУЦІЙНО-ПРАВОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ФОРМ БЕЗПОСЕРЕДНЬОЇ ДЕМОКРАТІЇ В УКРАЇНІ

Актуальність теми роботи зумовлено рядом факторів. По-перше, демократичність держави та суспільства передусім визначається досягнутим рівнем народовладдя, тобто тим, наскільки реально існуючі процедури виявлення та здійснення волі народу впливають на управління державними та суспільними справами. По-друге, наша держава ще досить молода і її виборче

законодавство знаходиться в стані становлення і активного розвитку, що зумовлює його нестабільність і поки що не дозволяє говорити про надійну гарантованість відповідних політичних прав українських громадян та про граничну прозорість і демократизм виборчих кампаній.

У системі інститутів безпосередньої демократії найважливіше місце належить виборам.

Розвиток та удосконалення виборчого та референдумного законодавства України пов'язані насамперед з такими обставинами, як необхідність перетворення політичних партій на партії парламентського типу; з потребою переведення всіх представницьких органів в Україні на засади справжньої виборності та змінності; з вибором адекватних форм прямого волевиявлення народу; зі зміцненням гарантій реалізації політичних прав громадян України в ході виборів і референдумів; з використанням виборів і референдумів лише як конституційно-правового, а не політичного інструменту спрямування державно-політичного розвитку країни.

Виборча система – це встановлений законодавством спосіб та порядок визначення результатів виборів. За порядком визначення результатів виборів виділяють три основні види систем: мажоритарна (система більшості), пропорційна (система пропорційного представництва) та змішана система.

В Україні застосовуються різні виборчі системи для різних видів виборів: пропорційну систему з жорсткими списками на виборах народних депутатів України, депутатів Верховної Ради Автономної Республіки Крим, обласних, районних, міських, районних у містах рад; мажоритарну систему абсолютної більшості на виборах депутатів сільських, селищних рад, сільських, селищних, міських голів.

Ряд вчених та юристів вважають доцільним введення диференційованого підходу до партій та виборчих блоків через запровадження «прогресивного виборчого бар'єру», введення пропорційної виборчої системи з відкритими списками (з пріоритетами) для забезпечення персоналізації виборів та збільшення відповідальності депутатів.

Виборчий процес – певна врегульована сукупність дій громадян і уповноважених органів, які спрямовані на формування якісного і кількісного складу органів державної влади та місцевого самоврядування. Виборчий процес призначається призначення виборів та завершується офіційним оприлюдненням результатів.

Виборчий процес складається з наступних стадій: утворення виборчих округів та дільниць, утворення виборчих органів, формування списків, висування і реєстрація кандидатів, проведення передвиборної агітації, голосування, підрахунок голосів виборців, встановлення підсумків голосування та встановлення результатів виборів.

Референдум – важлива форма безпосередньої демократії, що полягає у голосуванні усіх виборців держави або певної її частини з метою вирішення найважливіших питань державного і суспільного життя, наприклад, затвердження, зміна чи скасування законів, розв'язання проблем територіального устрою.

Серед основних недоліків референдумного законодавства України називають недостатню унормованість предмету та юридичних наслідків загальнонаціональних референдумів.

Основною метою даної наукової роботи є вивчення інститутів основних форм безпосередньої демократії в Україні, їх сучасний стан та перспективи розвитку.

Норми Конституції України передбачають реалізацію народом законодавчої ініціативи, проте Конституція прямо не врегульовує такого права. Відповідно до Концепції системного оновлення конституційного рулювання суспільних відносин передбачене розширення змісту поняття «народна ініціатива» шляхом запровадження інституту законодавчої народної ініціативи, народного вето, інших форм прямої демократії.

Телешун Я. С.,

студент 4-К-А курсу юридичного факультету
ННІЗДН НАВС

ЄВРОПЕЙСЬКА ІНТЕГРАЦІЯ УКРАЇНИ: ПРАВОВІ РЕФОРМИ

Україна в черговий раз опинилася на роздоріжжі реалізації правових реформ, а значить і у визначенні свого зовнішньополітичного вектора розвитку. Будь-який з можливих шляхів поступу передбачає необхідність реалізації правових реформ для створення сприятливих умов для подальшого розвитку. Головне питання полягає в тому, чи будуть ці реформи мати декларативний характер, чи вони будуть ефективними змінами, що дадуть поштовх для якісних змін в Україні. Офіційні документи і заяви високопосадовців (Укази Президента України, заяви Прем'єр-міністра і профільних міністрів і т.д.) свідчать про те, що більш результативним для України є її інтеграція у Європейський простір з його цінностями, культурою і т.д. Зокрема, однією з головних вимог до України є її реформування правової системи у відповідності до вимог законодавства ЄС і міжнародних стандартів. Але, перш ніж ініціювати проведення реформ в Україні важливо зрозуміти особливості політико-правових реформ в країнах-членах ЄС, викликаних досить складним періодом, що в першу чергу пов'язано зі світовою фінансово-економічною кризою. Також, на думку українських вчених С.Телешуна, І.Рейтеровича, Ю.Сауха, дана криза була поглиблена внаслідок дисбалансу між «старими» країнами-членами розвинутої півночі ЄС (Бельгія, Німеччина, Франція, Люксембург, Нідерланди, Великобританія, Данія, Фінляндія, Швеція) та півднем Європи (Італія, Греція, Іспанія, Португалія), а також так званими «новими» країнами-членами (Угорщина, Кіпр, Латвія, Литва, Мальта, Польща, Словаччина, Словенія, Чехія, Естонія, Болгарія, Румунія). А, також, бажанням вести «незалежну» національну політику таких «базових» країн ЄС, як Німеччина, Великобританія, Франція. Тому, у вересні 2012 року Європейська комісія, так званий «двигун європейської інтеграції», заявила про необхідність перегляду існуючого формату функціонування ЄС шляхом проведення політико-правових реформ у Єврозоні.

Основні політико-правові реформи в Європейському Союзі (конституційна, інституційна та правова) представляють собою поступове реформування влади погодженими зусиллями політичних сил, які перебувають при владі (на загальноєвропейському та національному рівнях) з обов'язковим врахуванням зауважень як опозиції, так і організацій «третього сектору».